

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **Sockshire s.r.o.**, IČO: 04306554
sídlem K Cikánce 323/10, Praha 5
zastoupená advokátem Mgr. Vitem Tokarským
sídlem 28. října 1001/3, Praha 1

proti

žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6

za účasti: **DaniDarx, s.r.o.**, IČO: 24209139
sídlem Sokolovská 971/193, Praha 9
zastoupená advokátem Mgr. Ondřejem Novákem
sídlem Malostranské nám. 5/28, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 19. 11. 2021,
č. j. O-566983/D21060368/2021/ÚPV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

1. Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 21. 5. 2021, č. j. O-566983/D21014861/2021/ÚPV o zamítnutí přihlášky slovní ochranné známky ve znění „Trenýrkovice“, zn. sp. O-566983 na základě námitek podaných společností DaniDarx, s.r.o. (dále též „osoba zúčastněná na řízení“ či „namítající“). Rozhodnutím Úřadu byla přihláška slovní ochranné známky zamítnuta na základě námitek uplatněných podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (dále jen „ZOZ“).

II. Dosavadní průběh řízení a napadené rozhodnutí

2. Napadené slovní označení zn. sp. O-566983 ve znění „Trenýrkovice“ (dále jen „přihlašované označení“ či „přihláška ochranné známky“) s právem přednosti ze dne 2. 10. 2020 bylo přihlášeno pro tento seznam výrobků zařazených do třídy 25 mezinárodního třídění výrobků a služeb:

(25) oděvy, svrchní oděvy, spodní prádlo, obuv, ponožky, pánské ponožky, kotníčkové ponožky, sportovní ponožky, prstové ponožky, ponožky zabraňující pocení, návleky, pokrývky hlavy, kabáty, kožichy a bundy, kostýmy, obleky, kalhoty, košile, trička, šaty, svetry, mikiny, sukně, pletené zboží (oděvy), punčochové zboží, šátky, šály, kravaty, motýlky, ozdobné kapesníčky do sak, opasky, šle, klínky (části oděvů), podrážky na boty, kamaše, rukavice, trenýrky, pánské trenýrky, boxerky, slipy, podprsenky.

3. Proti zápisu tohoto označení do rejstříku ochranných známek podala osoba zúčastněná na řízení námitky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) ZOZ z titulu existence její starší slovní ochranné známky č. 350594 ve znění „Trenýrkárna“ (dále jen „namítaná ochranná známka“) zapsané s právem přednosti ze dne 7. 8. 2015 pro následující výrobky a služby zařazené do těchto tříd podle mezinárodního třídění výrobků a služeb:

(25) body (spodní prádlo), kalhotky, kalhotky dětské (oděvy), kombiné (spodní prádlo), korzety (kombinace podvazkového pásu a podprsenky), korzety (prádlo), korzety (spodní prádlo), legíny, legíny (kalhoty), noční kabátky, pánské plavky, pláštěnky dámské (peleríny), plavky, podprsenky, podvazkové pásy, podvazky, podvazky k ponožkám, podvazky na punčochy, ponožky, punčocháče (punčochové kalhoty), punčochy, pyžama, spodky (trenýrky), spodky pánské, spodní prádlo, spodní prádlo pohlcující pot, spodničky, sprchovací čepice, šerpy, šle, ramínka u dámského prádla, tílka, košilky, uniformy, výbavička pro novorozence, župany;

(26) cedulky na prádlo, háčky ke korzetům, knoflíky, korzetové kostice, krajky, krajky (pro oděvy), květiny umělé, lemování, lemůvky (pro oděvy), monogramy (značky na prádlo), oděvní šňůrky, odznaky ozdobné (knoflíky), ozdobné lemování, ozdoby stříbrné (výšivky), pikoty (zoubky krajky), podvazkové spony, spony, upínadla na podvazky, stuhy (textilní galanterie), třapce (prýmkařské zboží), trásně, zipy, značky na prádlo;

(42) návrhářství (oděvní -), textil (zkoušení -).

4. Rozhodnutím Úřadu ze dne 21. 5. 2021 bylo námitkám podaným podle § 7 odst. 1 písm. b) ZOZ vyhověno a přihláška ochranné známky byla zamítnuta. Proti rozhodnutí Úřadu podala žalobkyně rozklad.
5. Předseda Úřadu napadeným rozhodnutím rozklad zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. V napadeném rozhodnutí setrval na závěru Úřadu, který shledal na straně spotřebitelské veřejnosti v rozsahu shora uvedených výrobků, jež byly posouzeny jako

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

shodné či podobné s namítanými výrobky třídy 25, resp. podobné s namítanými službami třídy 42, pravděpodobnost záměny mezi přihlašovaným označením a namítanou ochrannou známkou. Obě označení vyhodnotil jako celkově podobná, neboť odlišnosti v podobě jejich koncových částí „ovice“, resp. „árna“ nepředstavují takovou změnu, která by u průměrného spotřebitele byla schopna vyvolat požadovaný stupeň odlišení.

III. Žaloba

6. Žalobkyně v žalobě uvedla, že se závěry obsaženými v napadeném rozhodnutí nesouhlasí a uplatnila celkem sedm žalobních bodů.
7. V prvním žalobním bodě namítla, že přihlašované označení i namítaná ochranná známka sestávají z více prvků, a sice kořene „Trenýrk“ a přípon „ovice“, resp. „árna“, jejichž distinktivitu je možno posuzovat samostatně. Při tomto způsobu posouzení lze dospět k závěru, že přihlašované označení „Trenýrkovice“ má zcela odlišný význam než namítaná ochranná známka „Trenýrkárna“ a nemůže u průměrného spotřebitele vyvolat žádné nebezpečí záměny.
8. Předseda Úřadu argumentoval tím, že průměrný spotřebitel bude obě označení vnímat jako jeden výraz bez toho, aby jej jakkoli dělil. V rámci posouzení sémantického hlediska však obě označení rozdělil a posuzoval jejich význam právě na základě významů jednotlivých prvků. Postup předsedy Úřadu žalobkyně shledala nedůsledným a nesprávným. Předseda Úřadu jednak dostatečně nezohlednil zcela odlišný význam obou označení z důvodu užití odlišných významotvorných přípon a jednak při posouzení vzájemné podobnosti označení kladl přílišný důraz na jejich společný kořen „trenýrky“, ačkoliv se jedná o obecné slovo bez jakékoli rozlišovací způsobilosti.
9. V této souvislosti žalobkyně odkázala na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 6 As 71/2018-37 a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 As 32/2013-46, v nichž soud dospěl k závěru, že se jedná o označení, která jsou z hlediska spotřebitele jasně odlišitelná a nevyvolávají nebezpečí záměny. I v nyní projednávané věci se jedná o posouzení dvou známek sestávajících jednak ze stejného kořene (který je nedistinktivní) a dále ze zcela odlišných významotvorných přípon.
10. Ve druhém žalobním bodě se žalobkyně blíže vyjádřila ke společnému kořenu porovnávaných označení „Trenýrk“, který je ve vztahu k přihlašovaným i namítaným výrobkům druhovým označením. Vyzdvihla, že kořen porovnávaných ochranných známek je nedistinktivním prvkem obou označení, a proto k němu při posuzování jejich vzájemné podobnosti nelze přihlížet. Připomněla, že druhová označení nemají *a priori* rozlišovací způsobilost (nejsou distinktivní), neboť průměrný spotřebitel si pod takovým pojmem vybaví pouze jeden z druhů výrobku. Rozlišovací způsobilost může být takovému označení přisouzena pouze zcela výjimečně, neexistuje-li mezi druhovým označením a přihlašovanými výrobky a službami žádná souvislost. Je tomu tak z důvodu, že průměrný spotřebitel považuje takové označení za označení fantazijní.
11. K uvedenému žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2015, č. j. 9 As 23/2015-23, z něhož vyplývá, že pro konstatování rozlišovací způsobilosti označení je vyžadováno, aby běžně užívané druhové slovo nijak nesouviselo s výrobky a službami, pro něž je přihlašováno. Platí-li tento závěr pro druhová slova v jejich plném znění, tím spíše musí platit pro jejich jednotlivé části, jestliže je z nich dostatečně rozeznatelný význam daného slova. Na základě shora uvedeného dovodila, že prvek

„Trenýrk“, zřejmě odvozený od druhového slova „trenýrky“, může mít rozlišovací způsobilost a být distinktivním pouze za předpokladu, že mezi tímto druhovým označením pánského spodního prádla a namítanými i přihlašovanými výrobky a službami neexistuje žádná souvislost. Tak tomu ale v daném případě není.

12. Mezi společným prvkem obou označení „Trenýrk“ a namítanými výrobky a službami existuje pro průměrného spotřebitele jasná souvislost, neboť slovo „trenýrky“ je ve smyslu ustanovení § 10 odst. 1 písm. b) ZOZ druhovým označením spodního prádla a většina namítaných výrobků a služeb spadá právě do kategorie spodního prádla. Počáteční shodná část označení „Trenýrk“ je tak nedistinktivním prvkem nejméně ve vztahu k namítaným výrobkům spadajícím pod kategorii spodního prádla.
13. Žalobkyně rovněž upozornila na to, že část označení „Trenýrk“ je nedistinktivním prvkem i ve vztahu k veškerým namítaným výrobkům a službám spadajícím do třídy 26 a 42, neboť svou povahou jde o výrobky komplementární, které průměrný spotřebitel vnímá společně s výše uvedenými výrobky jako jeden celek a automaticky je spojuje s místem původu těchto výrobků a služeb. V této souvislosti odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2017, č. j. 10 As 187/2015-58 a ze dne 11. 10. 2016, č. j. 2 As 96/2015-59.
14. Shoda v počáteční části „Trenýrk“ ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) ZOZ a v souladu s citovanými rozsudky podle žalobkyně nemůže sama o sobě vést k závěru o zaměnitelnosti porovnávaných označení; z hlediska vzájemné zaměnitelnosti obou označení k tomuto prvku nelze vůbec přihlížet. Předseda Úřadu postupoval nezákonně, pokud dovodil existenci pravděpodobnosti záměny mezi porovnávanými označeními právě na základě výše uvedeného nedistinktivního prvku.
15. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně nesouhlasila se závěrem o zaměnitelnosti porovnávaných označení, neboť jejich význam je zcela odlišný. Je nesporné, že přípona „ovice“ není fantazijní ani distinktivní jako samostatné slovo, avšak v rámci přihlašovaného označení „Trenýrkovice“ je fantazijním a distinktivním prvkem, který dodává fantazijnost, a tím i distinktivitu označení jako celku. Fantazijní povahu označení „Trenýrkovice“ předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí výslovně konstatoval jako důsledek spojení obou prvků označení. Pro posouzení nebezpečí je podstatné to, zda význam, který tyto přípony nesou, je dostatečně odlišný na to, aby nehrozilo nebezpečí záměny obou označení.
16. Předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí konstatoval, že namítaná ochranná známka „Trenýrkárna“ evokuje místo (obchod, výrobu), kde jsou nabízeny, prodávány, vyráběny či vystavovány trenýrky. Označení „Trenýrkovice“ v průměrném spotřebiteli evokuje dvojí význam, a to buď obce pojmenované po trenýrkách, anebo pálenky z trenýrek či s příchutí trenýrek. Podobnost záměny předseda Úřadu shledal i v tom, že jsou obě označení vytvořena stejným způsobem - připojením přípony ke shodnému kořeni slova.
17. Shora uvedený závěr žalobkyně považuje za zjevně nesprávný, neboť pomíjí základní principy slovtvorby v českém jazyce. Spojování kořene s významotvornými příponami je typickým způsobem vytváření slov v českém jazyce; přitom nelze hovořit o vzájemné zaměnitelnosti těchto slov. Významy nesené jednotlivými příponami jsou jazykově ustálené a každý uživatel jazyka je vnímá přirozeně a bez možnosti omylu, jinak by vůbec nebyl schopen se v jazyce orientovat. Dle žalobkyně nelze podobnost dvou označení dovozovat z toho, že obě vznikla připojením přípony ke stejnému kořenu, nýbrž je nutné se zabývat významem, který tyto přípony nesou.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

18. V tomto směru žalobkyně osvětlila, že přípona „árna“ se užívá typicky pro označení míst spojených s výrobou, prodejem, skladováním věcí nebo provozováním nějaké činnosti. Namítané označení „Trenýrkárna“ tedy skutečně znamená jakékoli místo, kde se prodávají či vyrábějí trenýrky. Vznese rovněž pochybnosti o tom, zda je namítaná ochranná známka vůbec distinktivní. Oproti tomu přípona „ovice“ je užívána typicky pro označení vesnice či pálenky. Každá z přípon tak společnému kořenu dává jednoznačný a velice specifický, konstantní význam, který průměrný spotřebitel zcela intuitivně vnímá, a stejně tak se nikdy nemůže se splést ani ve vnímání označení „Trenýrkárna“ a „Trenýrkovice“.
19. Přihlašované označení „Trenýrkovice“ je navíc nadáno jedinečnou fantazijností spočívající v tom, že v běžném hovoru by slovo „Trenýrkovice“ nemohlo vzniknout, jelikož názvy obcí obsahující tuto příponu jsou odvozeny vždy jen od vlastního jména lokátora nebo patrona, nikdy od žádné věci, a pálenky jsou odvozeny výlučně od zpracovávaného ovoce, k čemuž mají trenýrky dosti daleko. Zatímco slovo „trenýrkárna“ se tak může stát běžným označením jakéhokoli místa, kde se prodávají či skladují trenýrky, tak i přes značnou oblíbenost trenýrek u mužské části populace lze říci, že označení „Trenýrkovice“ zůstane jen označením fantazijním.
20. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně nesouhlasila se závěrem předsedy Úřadu o podobnosti porovnávaných označení z vizuálního i fonetického hlediska.
21. Jelikož počáteční druhový prvek společný oběma označením není způsobilý tato označení jakkoli odlišit, průměrný spotřebitel bude svou pozornost naopak upínat na část označení, která se těší vysoké míře rozlišovací způsobilosti (distinktivity), a to na jednotlivé přípony „ovice“ a „árna“, které jsou z důvodu odlišného počtu písmen, slabik i užití dlouhé samohlásky „á“ v namítané ochranné známce natolik odlišné, že z vizuálního hlediska vylučují podobnost obou označení. Dle žalobkyně průměrný spotřebitel v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 As 32/2013–46 nebude přikládat větší význam počátečnímu druhovému prvku „Trenýrk“, neboť ačkoli stojí na počátku porovnávaných označení, není způsobilý je jakkoli odlišit, nýbrž na významu získají na první pohled rozdílné přípony „ovice“ a „árna“ propůjčující oběma označením odlišné vizuální vyobrazení v souladu s jejich odlišným významem.
22. Nedistinktivní část označení „Trenýrk“ nemůže vést ke konstatování podobnosti či nebezpečí záměny porovnávaných označení, a to ani z fonetického hlediska. Při vyslovení porovnávaných částí označení jsou přitom jasně patrné jak rozdíly v délce slova, tak různé znění odlišných slabik a odlišná délka jednotlivých samohlásek. Předestřená odlišnost je navíc umocněna odlišným kladením přízvuku v českém jazyce. V případě označení „Trenýrkárna“ na slabiky „Tre-“ a „kár-“, v případě označení „Trenýrkovice“ na slabiky „Tre-“, „ko-“ a „-ce“. Porovnávaná označení tak jsou pro odlišnost jejich přípon i z fonetického hlediska pro průměrného spotřebitele dostatečně rozlišitelná.
23. V pátém žalobním bodě žalobkyně namítla, že se předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí s některými jejími námitkami uplatněnými v rozkladu nevypořádal a s některými se vypořádal zjevně svévolným způsobem. Nevypořádání podstatných rozkladových námitek považuje žalobkyně za doklad libovůle předsedy Úřadu, jenž zatížil napadené rozhodnutí vadou spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti.
24. Pokud žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí hovořil o limitované distinktivitě označení ve vztahu k výrobkům spadajícím do kategorie spodního prádla a pokud žalobkyně v rozkladu namítala, že nejméně ve vztahu k těmto výrobkům mělo být přihlášce ochranné

známky vyhověno, nemůže předseda Úřadu závěr žalovaného označit za neobratný a bez dalšího dovodit, že je distinktivita dána v plném rozsahu namítaných výrobků. Pokud předseda Úřadu na podporu svého postupu argumentoval tím, že není nutno posuzovat distinktivitu slova „trenýrky“, jelikož toto slovo není v označení „Trenýrkovice“ ani „Trenýrkárna“ plně obsaženo, je to jen dokladem nepřipustně formalistického a sofistického pohledu žalovaného na věc.

25. Žalobkyně je toho názoru, že přihlášce ochranné známky mělo být vyhověno v maximálním možném rozsahu, tedy alespoň v rozsahu výrobků spadajících do kategorie spodního prádla a výrobků k tomu komplementárních, jelikož v tomto rozsahu prvek „trenýrk“ žádnou distinktivitu nemá.
26. V šestém žalobním bodě žalobkyně namítla absenci podobnosti části přihlašovaných výrobků. Dle jejího názoru se jedná se o další projev svévole, který má za důsledek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Poukázala na to, že námitku týkající se shodnosti či podobnosti seznamu výrobků a služeb porovnávaných označení uplatnila již v bodě III. rozkladu. Námitku správného zatřídění dále rozvedla v souvislosti s argumentací ohledně distinktivy části označení „Trenýrk“ ve vztahu k jednotlivým výrobkům a službám. Pokud svou argumentaci o absenci podobnosti výrobků následně rozvedla v replice ze dne 8. 11. 2021 a doplnila tam z opatrnosti konkrétní výčet přihlašovaných výrobků, které se namítaným výrobkům v ničem nepodobají, učinila tak již jen v rámci věcného vymezení námitek uplatněných v rozkladu ve smyslu § 42 odst. 2 ZOZ. Svou argumentaci navíc uvedla v reakci na vyjádření účastníka řízení ze dne 12. 8. 2021, čímž využila svého procesního práva vyjádřit své stanovisko dle § 36 odst. 2 a 3 správního řádu. Předseda Úřadu byl povinen se její námitkou nesprávnosti závěru o podobnosti výrobků zabývat a v napadeném rozhodnutí se s ní řádně vypořádat. Přihlášce měl nejméně v rozsahu těch přihlašovaných výrobků, které nejsou podobné s výrobky namítanými, vyhovět. Předseda Úřadu se však ani s touto námitkou zabýval.
27. V sedmém žalobním bodě brojila žalobkyně proti postupu předsedy Úřadu, který se v napadeném rozhodnutí odmítl zabývat skutečností, že namítající dne 29. 5. 2021 podala vlastní přihlášku ochranné známky ve znění „Trenýrkovice“, přičemž nejméně ve třídě 35 koliduje výčet výrobků se seznamem výrobků chráněným dříve zapsanou ochrannou známkou žalobkyně ve znění „Trenýrkovice“ (zápis č. 379483 provedený dne 27. 5. 2020), a ve třídě 25 namítající v podstatě doslovně převzala seznam výrobků a služeb obsažený v přihlášce ochranné známky.
28. V tomto počínání žalobkyně shledává zlou víru namítající. Domnívá se, že samotná skutečnost, že se namítající domáhá zápisu ochranné známky v témže znění ohledně téhož seznamu výrobků a služeb, je známkou toho, že se z jejího pohledu nejedná o známku jednoznačně zaměnitelnou s namítanou známkou „Trenýrkárna“. Pokud by tomu tak bylo, nebylo by této nové přihlášky vůbec zapotřebí.
29. Jako zjevně protiprávní žalobkyně vnímá především projevenou vůli osoby zúčastněné na řízení získat ve vztahu k namítaným výrobkům a službám (včetně kategorie spodního prádla) monopol na užívání obecného slova „trenýrky“ a všech derivátů tohoto slova. Takový postup je z hlediska ZOZ zcela nepřipustný.

IV. Vyjádření žalovaného (Úřadu)

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

30. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Podotkl, že žalobní námitky se shodují s námitkami uplatněnými v rozkladu, se kterými se předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal. Vyzdvihl, že napadené rozhodnutí předseda Úřadu řádně odůvodnil a podepřel zákonnými ustanoveními, přičemž se neodchýlil od dosavadní rozhodovací praxe.
31. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný podotkl, že tvrzení žalobkyně uváděná i v rozkladu, se kterými se předseda Úřadu vypořádal v napadeném rozhodnutí, jsou mylná a vytržená z kontextu. Žalovaný se zabýval porovnáváním slovními prvky z hlediska jejich tvorby. Určil kořen těchto slovních prvků a slovotvorné přípony, které se v češtině podílejí na lexikálním významu celého slova nebo slovního tvaru, jehož jsou součástí, a to tím, že jej obměňují nebo i podstatněji mění. Co je však zásadní, nemají samostatný význam a s kořenem slova tvoří jedno nedělitelné slovo, což předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí zdůraznil. K uvedenému pak odkázal na argumentaci obsaženou na straně 13 a 14 napadeného rozhodnutí. Rozsudky, kterých se žalobkyně dovolává, se předseda Úřadu již zabýval na straně 14 a 21 napadeného rozhodnutí a shledal je nepřipadnými. K rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 6 As 71/2018-37 pouze doplnil, že slovo „Dermacol“ vzniklo jako synonymum pro make-up obecně. Název vznikl ze slov derma (kůže) a colour (barva), dohromady „Dermacol“. Koncovka „col“, která je zkratkou anglického slova „colour“, není slovotvornou příponou, jak tomu je v případě slova „trenýrk-árna“ a „trenýrk-ovice“. Slovní prvek „Dermacur“ se skládá rovněž ze slova „derma“ a koncovky „cur“, která, i když nemá samostatný význam, poukazuje na kúru ve smyslu péče; nejedná se o slovotvornou příponu.
32. Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že při posuzování pravděpodobnosti záměny porovnávaných označení je třeba zohlednit všechny konkrétní okolnosti. Žalobkyní namítané rozsudky, resp. jejich závěry nelze mechanicky přejímat, neboť se týkají skutkově odlišných případů. Žalovaný se podrobně vyjádřil k jednotlivým namítaným rozsudkům a setrval na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí. Nerelevantním shledal rovněž odkaz žalobkyně na § 10 odst. 1 písm. b) ZOZ, který se týká omezení účinků ochranné známky.
33. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný odkázal na stranu 16 a 19 napadeného rozhodnutí a na závěrech tam uvedených setrval. K distinktivitě přihlašovaného označení a namítané ochranné známky zdůraznil, že ta je dána v celkovém pojetí označení, a nikoli jen v jejich určité části.
34. Ve vztahu ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný konstatoval, že se žalobkyně snaží porovnávaná slovní označení účelově a nesprávně rozdělovat na části, přestože bylo v napadeném rozhodnutí podrobně zdůvodněno a vysvětleno, že takto u jednoslovných označení, která jsou tvořena kořenem slova a slovotvornou příponou, která sama o sobě nemá žádný význam, postupovat nelze. Předseda Úřadu porovnal označení velmi pečlivě a podrobně a stejně jako žalovaný shledal, že porovnávaná označení jsou podobná z vizuálního i fonetického hlediska.
35. Žalovaný má za to, že shodný počátek slov „Trenýrk“, a to při posuzování z hlediska vizuálního i fonetického, ovlivní celkový dojem vyvolávaný oběma označeními natolik, že rozdílnost přípony „árna“ a „ovice“ nepovede v myslích spotřebitele k odlišení porovnávaných označení. Doplnil, že posouzení podobnosti ochranných známek musí zohlednit celkový dojem, kterým tyto ochranné známky působí, neboť průměrný

spotřebitel obvykle vnímá ochrannou známku jako celek a nezkoumá její různé detaily. K uvedenému odkázal na rozhodnutí SDEU C-251/95 ve věci *SABEL*. Otázka podobnosti je sice i otázkou míry odlišností, ale podobnost označení především spočívá ve vnímání prvků shodných či podobných. Spotřebitel přikládá obvykle větší význam počáteční části slov. Na podporu této své argumentace žalovaný poukázal na rozsudky Tribunálu T-184/02 *MUNDICOR*, či T-112/03 *FLEXI AIR*, a co se týče fonetického hlediska, i na argumentaci obsaženou na straně 22 napadeného rozhodnutí.

36. Argumentaci obsaženou pod pátým žalobním bodem žalovaný označil za účelovou. Nařčení ze zjevné svévolnosti rozhodování podle něj nemá žádný reálný podklad, stejně jako údajný formalistický pohled svědčící o nedohlédnutí pravidel jazyka českého či slovní novotvorby. Podotkl, že nová slova se v českém jazyce tvoří různými způsoby a předseda Úřadu se v napadeném rozhodnutí snažil žalobkyni vysvětlit význam slovotvorných přípon a rozdílů od slov vzniklých skládáním, kde jednotlivé části slov, na rozdíl od přípon, mohou mít samostatný význam. S touto výtkou se předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal na straně 16 až 17.
37. K šestému žalobnímu bodu žalovaný s odkazem na § 42 odst. 2 ZOZ podotkl, že žalobkyně podala rozklad dne 21. 6. 2021 a v zákonné lhůtě odůvodnění rozkladu nedoplnila. Replika podaná dne 8. 11. 2021, tedy více než čtyři měsíce po podání rozkladu, zákonnou podmínku nesplňuje. Z rozkladu (bod III. Shrnutí napadeného rozhodnutí, kterým žalobkyně argumentuje), nevyplývají žádné důvody, proč žalobkyně se závěrem orgánu prvního stupně řízení ohledně posouzení výrobků a služeb nesouhlasí. Pokud žalobkyně v rozkladu žádný důvod neuvedla, nemohla v replice nic rozvíjet.
38. Co se týká argumentace ustanovením § 36 odst. 2 a 3 správního řádu, žalovaný nikterak neupřel žalobkyni právo vyjádřit se. S odkazem na § 36 odst. 2 a 3 správního řádu však nelze obcházet právní úpravu obsaženou v § 42 odst. 2 ZOZ a dodatečně doplňovat odůvodnění rozkladu. Předseda Úřadu se s výtkou uplatněnou v replice v napadeném rozhodnutí na straně 10 vypořádal a zcela po právu k této argumentaci nepřihlédl.
39. K sedmému žalobnímu bodu žalovaný ve stručnosti konstatoval, že výtkou uplatněnou v rozkladu se v napadeném rozhodnutí zabýval a v této souvislosti odkázal na stranu 23 napadeného rozhodnutí. Doplnil, že nemůže v probíhajícím námitkovém řízení týkajícím se posuzování podobnosti namítané a přihlašované ochranné známky brát v úvahu jiné dosud neskončené řízení, které je ve stádiu zveřejnění přihlášky ochranné známky namítající. Rovněž nemůže brát v úvahu ani možnou kolizi s již zapsanou ochrannou známkou jednatele žalobkyně č. 379483 ve znění „Trenýrkovice“.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

40. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření k věci samé konstatovala, že žalobu považuje za zcela nedůvodnou a navrhla její zamítnutí. Žalobkyně podle ní uvádí v různých obměnách stále jeden totožný argument, který je zcela nesprávný. Obdobně si žalobkyně počínala již v rámci obou stupňů řízení vedených před žalovaným, respektive i v dřívějším řízení ve zcela totožné věci, kdy fakticky jediným rozdílem byla osoba přihlašovatele ochranné známky „Trenýrkovice“, kterým tehdy byl nynější jediný společník žalobkyně pan J. V tomto řízení žalovaný totožně nevyhověl požadavku na zápis ochranné známky v uvedené třídě výrobků a služeb č. 25 a zápis provedl v jiných přihlašovaných třídách (č. 20, 33, 35 a 41).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

41. Žaloba je podle osoby zúčastněné na řízení postavena na nesprávném pochopení známkoprávní oblasti a neporozumění mechanismům a principům jejího fungování. V žalobě uváděné rozборы ve vztahu k důrazu přízvuku v českém jazyce a celkově údajné odlišnosti z hlediska fonetického i vizuálního mezi slovy „Trenýrkárna“ a „Trenýrkovice“ jsou ryze účelové v zájmu dosažení jakési kýžené distinktivnosti, která však objektivně v této věci v obou hlediscích ve vztahu k míře vyžadované právní úpravou a ve vztahu k průměrnému spotřebiteli absentuje.
42. Zcela identicky je třeba hodnotit snahu žalobkyně dovozovat distinktivnost na příkladech obsahujících nikoliv fantazijně tvořená slova, ale slova s konkrétním významem. Žalobkyně uváděné judikáty jsou na danou situaci rovněž neaplikovatelné.
43. Za absurdní osoba zúčastněná na řízení považuje nařčení, že je účastníkem řízení ve zlé víře. Ve vztahu ke snaze žalobkyně o nynější zhojení procesních pochybení, k nimž došlo na její straně v řízeních před žalovaným, má osoba zúčastněná na řízení za to, že i pokud by byl tento argument připuštěn v proběhlých řízeních, jejich výsledek by i tak byl zcela totožný.

VI. Replika žalobkyně

44. Žalobkyně v replice zopakovala podstatu svých žalobních námitek, přičemž konstatovala, že žalovaný ve svém vyjádření k žalobě neuvedl nic, čím by vyvrátil její důvodnost.
45. Svou argumentaci doplnila tvrzením, že závěr o tom, že by označení „Trenýrkovice“ a „Trenýrkárna“ mohla být zaměnitelná, jí připadá neudržitelný s ohledem na to, že vedle sebe mohou bez nebezpečí záměny existovat zápisy velmi podobných známek.
46. K namítané svévoli doplnila, že předseda Úřadu byl povinen závěr Úřadu přezkoumat z hlediska zákonnosti v plném rozsahu, aniž by žalobkyně byla povinna závěr o podobnosti výrobků výslovně napadnout či uvádět zcela konkrétní námitky ohledně jeho nezákonnosti. K uvedenému odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2014, č. j. 11 A 130/2011-78.
47. Ve vztahu k vyjádření osoby zúčastněné na řízení žalobkyně odmítla nařčení z parazitování na pověsti. V souvislosti se svým podnikáním má zaregistrovanou celou řadu ochranných známek. Snaha žalobkyně o zápis označení „Trenýrkovice“, zápis č. 379483 (společně s označením „Operace trenýrky“, zápis č. 374511) souvisí pouze s rozšířením služby ze zasílání páru ponožek rovněž na zasílání trenýrek. Nekalé praktiky spatřuje žalobkyně naopak v chování osoby zúčastněné na řízení, která dne 29. 5. 2021 podala přihlášku ochranné známky „Trenýrkovice“ (vedeno pod sp. zn. O-572394), tedy v naprosto totožném znění a pro velmi podobné výrobky a služby, pro které se vede řízení v nyní projednávané věci.

VII. Posouzení věci soudem

48. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Dále přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.
49. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

50. Podle § 42 odst. 1 ZOZ proti rozhodnutí Úřadu lze podat ve lhůtě 1 měsíce ode dne doručení rozhodnutí rozklad. Rozklad má odkladný účinek. Lhůtu k podání rozkladu nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout.
51. Podle § 42 odst. 2 ZOZ věcné odůvodnění rozkladu musí být Úřadu předloženo ve lhůtě 1 měsíce ode dne podání rozkladu. Lhůtu k podání odůvodnění rozkladu nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout.
52. Podle § 7 odst. 1 písm. b) ZOZ se přihlašované označení nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen „námitky“) vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.
53. Podle § 26 odst. 4 ZOZ zjistí-li Úřad, že přihlašované označení zasahuje do zákonem chráněných starších práv namítajícího uvedených v § 7, přihlášku zamítne. Existuje-li důvod zamítnutí přihlášky pouze ve vztahu k některým z výrobků nebo služeb, Úřad přihlášku zamítne pouze pro tyto výrobky nebo služby.
54. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
55. Úvodem soud poznamenává, že část žalobních bodů postrádá jakoukoliv polemiku se závěry, k nimž předseda Úřadu dospěl a v rámci kterých se vypořádal s obsahově shodnými námitkami. Jakkoli žalobkyni v obecné rovině nic nebrání, aby v rámci žalobních bodů zopakovala své argumenty vyjádřené v předchozím průběhu řízení (rozkladové námitky), musí vzít v úvahu, že žalobou napadá právě rozhodnutí, které se s námitkami uplatněnými v rozkladu vypořádává. Žalobní body se musí vztahovat právě k obsahu napadeného rozhodnutí, případně k postupu předsedy Úřadu při vydání napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2013 č. j. 4 As 78/2012-125). Pokud žalobkyně dostatečně nereagovala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž předseda Úřadu její námitky vypořádal, značně tím snížila svou šanci na procesní úspěch. Rovněž je zapotřebí připomenout, že pokud žalobkyně neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vůči závěrům správního orgánu, nemusí soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl žalovaný, resp. předseda Úřadu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128). Soud s přihlédnutím k uvedeným judikатурním východiskům konstatuje, že se v zásadě ztotožnil s argumentací, kterou uvedl předseda Úřadu v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
56. Ke známkoprávní úpravě lze v obecné rovině uvést, že za označení schopné vyvolat pravděpodobnost záměny se starším namítaným označením je pokládáno označení, které je natolik podobné namítanému označení a zapsané pro shodné nebo podobné výrobky či služby, že by u průměrného spotřebitele mohlo asociovat, že výrobky a služby pocházejí od totožného subjektu či ze subjektů spolu ekonomicky, personálně či jinak propojených. Při posuzování podobnosti je třeba hodnotit celkový dojem porovnávaných označení, přičemž se vychází z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického a na porovnávaná označení se nahlíží optikou průměrného spotřebitele. Takovým spotřebitelem je v souladu s ustálenou judikaturou národních správních soudů, jakož i judikaturou SDEU (rozsudky SDEU ze dne 16. 7. 1998 ve věci C-210/96

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Gut Springenbeide a ze dne 22. 6. 1999 ve věci C-342/97 *Lloyd Schuhfabrik Meyer*) spotřebitel přiměřeně dobře informovaný, všímavý a obezřetný, s průměrnou orientací na trhu. Existence pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti je dána pouze při kumulativním splnění obou zákonem stanovených podmínek, tedy jednak shodnosti či podobnosti přihlašovaného označení se starší ochrannou známkou a jednak shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a namítaná starší ochranná známka vztahují (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007-141 a ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006-97).

57. Z ustálené judikatury SDEU vyplývá, že pravděpodobnost záměny představuje nebezpečí vzniku situace, kdy se relevantní veřejnost může domnívat, že dotčené výrobky nebo služby pocházejí od stejného podniku nebo od podniků hospodářsky propojených (tzv. *pravděpodobnost asociace*) [srov rozsudky SDEU ze dne 22. 6. 1999, C-342/97 (*Lloyd Schuhfabrik Meyer*) a ze dne 6. 10. 2005, C-120/04 (*Medion*), bod 26]. Nebezpečí záměny musí být posuzováno globálně podle toho, jak relevantní veřejnost vnímá dotčená označení a výrobky nebo služby, přičemž musí být zohledněny všechny relevantní faktory projednávaného případu.
58. Z § 7 odst. 1 písm. b) ZOZ a judikatury SDEU a správních soudů vyplývá, že zaměnitelnost ochranných známek se obecně hodnotí podle těchto kritérií:
- a) stupeň podobnosti známek, včetně posouzení distinktivních a dominantních prvků,
 - b) rozlišovací způsobilost dřívější ochranné známky,
 - c) podobnost výrobků či služeb,
 - d) relevantní spotřebitel a
 - e) celkové posouzení uvedených kritérií dohromady včetně dalších relevantních okolností (např. známková série, poklidná koexistence ochranných známek na trhu, věhlas starší ochranné známky)
- (viz např. rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 11. 1997, věc C-251/95, *SABEL BV proti Puma AG, Rudolf Dassler Sport* či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2017, č. j. 10 As 187/2015-58, č. 3556/2017 Sb. NSS, *Herbamedicus* a ze dne 10. 3. 2023, č. j. 10 As 101/2021-56).
59. Na podkladě shora uvedených judikатурních závěrů soud přistoupil k posouzení prvního až pátého žalobního bodu, neboť námitky v nich obsažené se do jisté míry překrývají a plynule na sebe navazují.
60. Pro přehlednost soud připomíná, že žalovaný se ve správním řízení zabýval porovnáním níže uvedených označení:

Slovní ochranná známka „Trenýrkárna“ č. 350594	Přihlašované označení zn. sp. O-566983 ve znění „Trenýrkovice“
Zapsaná pro (25) body (spodní prádlo), kalhotky, kalhotky dětské (oděvy), kombiné (spodní prádlo), korzety (kombinace podvazkového pásu a podprsenky), korzety (prádlo), korzety (spodní prádlo), legíny,	Přihlašovaná pro (25) oděvy, svrchní oděvy, spodní prádlo, obuv, ponožky, pánské ponožky, kotníčkové ponožky, sportovní ponožky, prstové ponožky, ponožky zabraňující pocení, návleky, pokrývky hlavy,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

<i>legíny (kalhoty), noční kabátky, pánské plavky, pláštěnky dámské (peleríny), plavky, podprsenky, podvazkové pásy, podvazky, podvazky k ponožkám, podvazky na punčochy, ponožky, punčocháče (punčochové kalhoty), punčochy, pyžama, spodky (trenýrky), spodky pánské, spodní prádlo, spodní prádlo pohlcující pot, spodničky, sprchovací čepice, šerpy, šle, ramínka u dámského prádla, tílka, košilky, uniformy, výbavička pro novorozence, župany;</i> <i>(26) cedulky na prádlo, háčky ke korzetům, knoflíky, korzetové kostice, krajky, krajky (pro oděvy), květiny umělé, lemování, lemovky (pro oděvy), monogramy (značky na prádlo), oděvní šňůrky, odznaky ozdobné (knoflíky), ozdobné lemování, ozdoby stříbrné (výšivky), pikoty (zoubky krajky), podvazkové spony, spony, upínadla na podvazky, stuhy (textilní galanterie), trápce (prýmkařské zboží), třásně, zipy, značky na prádlo;</i> <i>(42) návrhářství (oděvní -), textil (zkoušení -)</i>	<i>kabáty, kožichy a bundy, kostýmy, obleky, kalhoty, košile, trička, šaty, svetry, mikiny, sukně, pletené zboží (oděvy), punčochové zboží, šátky, šály, kravaty, motýlky, ozdobné kapesníčky do sak, opasky, šle, klínky (části oděvů), podrážky na boty, kamaše, rukavice, trenýrky, pánské trenýrky, boxerky, slipy, podprsenky</i>
---	---

61. V první řadě soud přistoupil k vypořádání námitek vztahujících se k závěru o podobnosti posuzovaných označení, neboť teprve poté mohl přistoupit k posouzení nebezpečí záměny. Při posouzení stupně podobnosti existujícího mezi porovnávanými označeními je zejména namístě určit jejich stupeň vzhledové, sluchové a pojmové podobnosti, s přihlédnutím ke kategorii dotčených výrobků nebo služeb a podmínkám, za kterých jsou tyto výrobky nebo služby uváděny na trh (viz rozsudek ESD ve věci *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, bod 27). V rámci celkového porovnání však nesmí být opomenuty žádné prvky označení jen proto, že jsou menší velikosti než ostatní, anebo proto, že nemají distinktivitu; výjimku z tohoto pravidla tvoří pouze zanedbatelné prvky [srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 12. 7. 2007, C-334/05 P *OHIM v Shaker (Limoncello)*]. Posouzení podobnosti známek musí být založeno na celkovém dojmu, kterým tyto ochranné známky působí na průměrného spotřebitele dotčených výrobků nebo služeb, s přihlédnutím k jejich rozlišovacím (distinktivním) a dominantním prvkům (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2017, č. j. 10 As 187/2015-66).
62. Stěžejní argumentací v rámci uplatněných žalobních námitek je, že přihlašované označení i namítaná ochranná známka sestávají z více prvků, a sice z kořene „Trenýrk“ a přípon „ovice“, resp. „árna“, jejichž distinktivitu je možno posuzovat samostatně.
63. Na podkladě takto koncipované žalobní argumentace soud pro srovnávání kolidujících označení dovodil s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 41/2012-46 několik pomocných kritérií.
64. Za první, průměrný spotřebitel obvykle přikládá větší význam počáteční části slov než částem následujícím [srov. rozsudky Tribunálu ze dne 17. 3. 2004, *El Corte Inglés v. OHIM – González Cabello a Iberia Líneas Aéreas de España (MUNDICOR)*, T-183/02 a T-184/02, Recueil, s. II-965, bod 81 a 83; a ze dne 16. 3. 2005, *L'Oréal v. OHIM – Revlon (FLEXI AIR)*,

T-112/03, Sb. rozh. s. II-949, body 64-65], byť tato úvaha neplatí ve všech případech [v tomto smyslu srov. rozsudek Tribunálu ze dne 14. 10. 2003, *Phillips-Van Heusen v. OHIM – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS)*, T-292/01, Recueil, s. II-4335, bod 50; a ze dne 6. 7. 2004, *Grupo El Prado Cervera v. OHIM – Héritiers Debuschewitz (CHUFAFIT)*, T-117/02, Sb. rozh. s. II-2073, bod 48; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, čj. 7 As 24/2009 - 142)].

65. Za druhé, i když průměrný spotřebitel vnímá obvykle ochrannou známku jako celek a nezabývá se jejími jednotlivými detaily, nemění to nic na tom, že si spotřebitel při vnímání slovního označení rozloží toto označení na slovní prvky, které mu naznačují konkrétní význam nebo které se podobají slovům, která zná. Jinými slovy, dle judikatury SDEU není obecně žádoucí slova uměle rozdělovat. Vnímá-li však spotřebitel zcela jasně jednotlivé komponenty určitého slovního označení samostatně z hlediska významového, pak je rozdělení slov možné. K tomu postačí, pokud má alespoň jeden z prvků dotčených ochranných známek pro spotřebitele jasný a vymezený význam, který je schopen okamžitě zachytit s tím, že jiný prvek nemá žádný takový význam nebo zcela jiný význam [srov. rozsudek Tribunálu ze dne 6. 10. 2004, T-356/02 *Vitakraft-Werke Wührmann v OHMI - Krafft (Vitakraft)*, bod 51 – potvrzeno rozsudkem Soudního dvora C-512/04 P, rozsudek Tribunálu ze dne 13. 2. 2007, T-256/04 *Mundipharma AG v. OHIM (Respicur)*, bod 57; z těchto závěrů vycházel také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 41/2012-46]. Posouzení této otázky vždy vyžaduje zohlednění konkrétních okolností daného případu. Rozdělení určitého slova bylo důvodné např. v rozsudcích Tribunálu ze dne 14. 5. 2014, T-160/12 (*Marine Bleu v Blumarine*), ze dne 20. 10. 2011, T-214/09 (*Cadenacor v Cor*), a ze dne 12. 11. 2008, T-281/07 (*Blue v Ecoblue*), potvrzené rozsudkem Soudního dvora C-23/09 P (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2017, č. j. 10 As 187/2015-66).
66. Přihlašované označení i namítaná ochranná známka jsou svým druhem označení slovní a obě tvoří jeden slovní prvek („Trenýrkovice“, „Trenýrkárna“). Průměrný spotřebitel vnímá ochrannou známku především jako celek a nepřistupuje k analýze jeho jednotlivých detailů (viz rozsudek SDEU ve věci C-251/95 SABEL), což ale v případě slovních ochranných známek nevylučuje, že spotřebitel při vnímání ochranné známky slovní označení rozloží na prvky, které mu dávají konkrétní význam nebo které se podobají slovům, které zná (např. rozsudek Tribunálu ze dne 6. 6. 2013, *NICORONO/NICORETTE*, T-580/11). Z judikatury vyplývá, že průměrný spotřebitel obvykle přikládá větší význam počátečním prvkům než prvkům následujícím, tato úvaha však neplatí bezvýjimečně. V případě označení, jehož počáteční část je popisná, protože evokuje zboží, pro které je známka zapsána, se bude průměrný spotřebitel zaměřovat spíše na její koncovou nepopisnou část.
67. Soud je toho názoru, že při hodnocení rozlišovací způsobilosti slovní ochranné známky a přihlašovaného označení je nezbytné posuzovat slova „Trenýrkovice“ a „Trenýrkárna“ jako cele, a není možné rozložit tato slovní označení na prvky tak, jak namítá žalobkyně. Soud přisvědčuje argumentaci žalovaného o nemožnosti rozdělit slovní označení s ohledem na to, že přípony „ovice“ a „árna“ nemají samostatný význam a s kořenem slova „trenýrk“ tvoří nedělitelné slovo. Soud nesouhlasí se žalobkyní v tom, že v rámci běžného života je pravděpodobné, že průměrný spotřebitel při nákupu shodných či podobných výrobků přistoupí v rámci porovnávání označení k jejich rozdělení v podobě „Trenýrk-árna“ a „Trenýrk-ovice“. Shodná část obou označení „trenýrk“ sama o sobě nepředstavuje žádné

české slovo, jež by bylo spotřebiteli běžně užíváno. Do jisté míry však může spotřebiteli evokovat spojitost se slovem trenýrky. Tak tomu však bude pouze při vyslovení celého slova „Trenýrkárna“ či „Trenýrkovice“; samotný kořen slova „trenýrk“ spojitost se slovem trenýrky evokovat nebude. Přípony „ovice“ a „árna“ nejsou nositelem žádného významu a rovněž nejsou spotřebiteli samostatně užívány. Soud považuje rozložení slov na slovní (sémantický) základ „trenýrk“ a příponu „árna“ či „ovice“ po porovnání shora uvedených označení za zcela absurdní, zejména pokud se jedná o jednoprvková fantazijní slova (novotvary). Z povahy věci proto nelze posuzovat dominantní prvky, jestliže se jedná o slova, která tvoří jeden nedělitelný celek.

68. Relevantním soud neshledal odkaz žalobkyně na § 10 odst. 1 písm. b) ZOZ, neboť se týká omezení účinků ochranné známky ve vztahu k označením nebo údajům, které nemají rozlišovací způsobilost nebo které se týkají druhu, jakosti, množství, účelu, hodnoty, zeměpisného původu, doby výroby výrobku nebo poskytnutí služby nebo jiných jejich vlastností. V nyní projednávané věci je ze shora uvedených důvodů tento odkaz žalobkyně zcela nepřijatelný.
69. Nepřílehlavé jsou rovněž odkazy žalobkyně na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 6 As 71/2018-37 a ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 As 32/2013-46. V prvním citovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval označeními „dermacol“ a „dermacur“, přičemž potvrdil správnost jejich rozdělení na nedistinktivní kořen „derma“ a přípony „col“, resp. „cur“. K tomu je třeba uvést, že slovo „derma“ na rozdíl od předmětného kořene „Trenýrk“ představuje výraz se svébytným významem a přípony „col“ a „cur“ nejsou běžnou součástí velkého množství názvů nebo pojmenování, jako tomu je v případě českých přípon „ovice“ a „árna“. Slovo „Dermacol“ vzniklo složením slov derma (kůže) a colour (barva), jako synonymum pro make-up obecně. Koncovka „col“ (zkratka anglického slova „colour“) není slovotvornou příponou, jak tomu je v případě slova „Trenýrk-árna“ a „Trenýrk-ovice“. Slovní prvek „Dermacur“ je rovněž složeno ze slova „derma“ a koncovky „cur“, která poukazuje na kúru ve smyslu péče. Obdobné platí i pro druhý citovaný rozsudek, v němž byla posuzována označení „Hemagel“ a „Haemaccel“. Je třeba zdůraznit, že tato porovnávaná označení lze snadno rozdělit především dle jejich významu na dvě části, na rozdíl od novotvarů „Trenýrkárna“ a „Trenýrkovice“, která takto dělitelná nejsou.
70. Jak správně konstatoval žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí, obě porovnávaná označení mají společný základ „trenýrk“, přičemž po připojení přípon „ovice“ a „árna“ k základu „trenýrk“ vzniknou výrazy fantazijní. Takto utvořené novotvary neumožňují smysluplné dělení na více svébytných částí s vlastní (ne)distinktivitou. Z hlediska posuzování podobnosti je v daném případě nutno vycházet z rozlišovací způsobilosti jejich celkového znění a nelze je uměle rozdělovat na jednotlivé části, které ostatně samy o sobě nemají význam. Jinými slovy řečeno, distinktivitu přihlašovaného označení a namítané ochranné známky lze posuzovat v jejich celkovém komplexním spojení. Porovnávaná označení jsou distinktivní, avšak jako celek, neboť obě označení nelze (roz)dělit. Z uvedeného důvodu pak nelze hovořit ani o limitované distinktivitě k některým výrobkům. Předseda Úřadu tuto úvahu poměrně srozumitelně popsal na straně 12 až 13 napadeného rozhodnutí, kde argumentaci uvedenou již v prvostupňovém rozhodnutí pouze vysvětlil vlastními slovy. Soud se závěry obou rozhodnutí plně ztotožňuje.
71. Za situace, kdy soud dospěl k názoru, že průměrný spotřebitel bude přihlašované označení a namítanou ochrannou známku vnímat jako jedno ucelené slovo, aniž by je dělil, je nutno

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

rozlišovací způsobilost posuzovat ve vztahu k celému znění porovnávaných označení („Trenýrkárna“ a „Trenýrkovice“) a nikoliv k výrazu trenýrky, který není v porovnávaných označeních plně obsažen. Porovnávaná označení jsou z hlediska vzhledového podobná pro všechny dotčené spotřebitele, neboť jsou tvořena jediným slovem, mají podobnou délku a shodují se v sedmi prvních písmenech „trenýrk“. Rozdíly v příponách „árna“ a „ovice“ nemohou tuto vzhledovou podobnost vyloučit.

72. Soud se rovněž neztotožnil s argumentací žalobkyně, že předseda Úřadu měl povinnost vyhovět přihlášce alespoň částečně s odkazem na limitovanou distinktivitu označení ve vztahu k výrobkům spadajícím do kategorie spodního prádla. Předseda úřadu na straně 13 napadeného rozhodnutí závěr žalovaného osvětlil, a soud se tedy neztotožňuje s žalobkyní v tom, že by napadené rozhodnutí bylo v této části nepřezkoumatelné. Předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí na podporu svého postupu argumentoval tím, že není nutno posuzovat distinktivitu slova „trenýrky“, jelikož toto slovo není v označeních „Trenýrkovice“ ani „Trenýrkárna“ plně obsaženo. Soud se i s touto argumentací zcela ztotožňuje.
73. Porovnávaná označení vykazují znaky podobnosti ve způsobu jejich vytvoření, přičemž způsob, jakým byly vytvořeny, je velmi podobný, ne-li totožný, neboť k výrazu „trenýrk“ byla připojena buď přípona „ovice“ anebo přípona „árna“. Tyto přípony se v rámci jazykové tvorby vyskytují poměrně běžně. Soud v tomto případě vyzdvihuje, že spojením těchto slovních prvků vzniknou výsledné neologismy, ať už v podobě „Trenýrkárna“ či „Trenýrkovice“, jejichž originalitu zajišťuje právě jejich celkové (komplexní) znění. Pokud jde o žalobkyní namítané odlišení obou porovnávaných označení na základě významu připojených přípon, soud se s touto argumentací neztotožnil. Obě označení vykazují znaky sémantické podobnosti v odkazu na místo související s trenýrkami. Je pravdou, že přípona „árna“ je užívána, respektive spojována s označením míst, naproti tomu přípona „ovice“ je spojována zejména s označením původu, přísad a obsažené substance. Není tedy pravdou, že každá z přípon společnému kořenu dává jednoznačný a velice specifický, konstantní význam. Soud v tomto směru ponechává stranou absurdní argumentaci o páleně z trenýrek či s jejich příchutí, neboť má za to, že by k takovému významu, resp. asociaci rozumně uvažující průměrný spotřebitel nedospěl.
74. Jak už soud uvedl výše, průměrný spotřebitel přikládá větší význam počátečním prvkům označení. Přihlašované označení „Trenýrkovice“ je tvořeno dvanácti písmeny, namítaná ochranná známka „Trenýrkárna“ je tvořena jedenácti písmeny. Obě slova se shodují v prvních sedmi písmenech (t, r, e, n, ý, r, k), přičemž písmeno „r“ je v obou případech obsaženo dvakrát. Počáteční část o sedmi písmenech, prostorově zabírající většinu délky obou označení, je vizuálně shodná. Vizuálně odlišné koncové části „ovice“ a „árna“ sice mají odlišný počet písmen (pět a čtyři), nicméně lze konstatovat, že by porovnávaná označení nejsou shodná, jsou s ohledem na jejich totožnou počáteční část vizuálně podobná.
75. Pokud jde o fonetické hledisko, je logické, že správný orgán rozdělil porovnávaná označení na slabiky tak, aby mohl obě označení řádně porovnat. V tomto směru je třeba zdůraznit rozdíl mezi rozdělením slov na slabiky a rozdělením slova na jeho kořen a příponu. Argumentaci žalobkyně o nejednotnosti postupu žalovaného, potažmo předsedy Úřadu je třeba odmítnout, neboť pro posouzení fonetického hlediska je zcela běžné rozdělení slova na jeho slabiky (nikoliv na kořen slova a jeho příponu). Žalovaný, potažmo předseda Úřadu správně rozdělili porovnávaná označení na slabiky „Tre-nýr-ko-vi-ce“ a „Tre-nýr-

kár-na“. Označení mají podobný počet slabik (pět a čtyři), z nichž úvodní dvě, obsahující šest hlásek (včetně foneticky velmi výrazných souhlásek „r“), jsou identické. Následující slabiky mají kromě úvodní totožné souhlásky „k“ výslovnost odlišnou. V českém jazyce se slovní přízvuk klade zpravidla na první slabiku. V nyní projednávaném případě jde o slabiku „Tre“, jež je nepřeslechnutelná a dobře vyslovitelná zejména díky spojení po sobě jdoucích písmen „t“ a „r“. Soud považuje za vhodné doplnit, že i druhá slabika „nýr“ je při vyslovení rovněž výrazná, na rozdíl od zbývajících dvou, resp. tří slabik. Vzhledem k identické první části („Tre“, „nýr“), na níž je primárně soustředěna pozornost spotřebitele i jím kladený přízvuk, není odlišnost výslovnosti druhé části inkriminovaných označení natolik výrazná, aby její vnímání průměrným spotřebitelem po vyslovení nebo zaslechnutí označení převážilo nad shodností úvodu obou označení. Uvedená fonetická odlišnost bude naopak zastřena foneticky shodnou počáteční částí. Přihlašované označení a namítaná ochranná známka jsou tedy foneticky podobné.

76. Na základě tako učiněného závěru o podobnosti přihlašovaného označení a namítané ochranné známky soud pristoupil k vypořádání námitek vztahujících se k závěru o zaměnitelnosti kolidujících označení.
77. K této problematice soud odkazuje na komentář k zákonu o ochranných známkách, dle kterého při „srovnávání přihlášeného označení a namítané ochranné známky je nezbytné používat termín podobnost (nikoli zaměnitelnost či zaměnitelná podobnost.) Srovnávané známky mohou být podobné, ale možná záměna (pravděpodobnost záměny) se určuje až v rámci celkového posouzení, na jehož základě je možné dospět k závěru, že přes podobnost označení zde pravděpodobná záměna není. Používání pojmu zaměnitelnost při posuzování podobnosti označení ochranných známek je pak matoucí“ (viz HORÁČEK, Roman, BISKUPOVÁ, Eva, DE KORVER, Zuzana. Práva na označení a jejich vymáhání. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 55). Nebezpečí záměny lze tedy posoudit pouze na základě celkového dojmu navozovaného porovnáváním ochrannými známkami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2017, č. j. 10 As 187/2015-58, č. 3556/2017 Sb. NSS), přičemž dle výše citovaného komentáře se nebezpečí záměny posuzuje až poté, co je učiněn závěr o podobnosti posuzovaných označení.
78. Soud v nyní projednávaném případě dospěl k závěru, že přihlašované označení a namítaná ochranná známka budou na průměrného spotřebitele působit z hlediska celkového dojmu jako označení podobná, a to vizuálně i foneticky a se společnými sémantickými znaky. Kolidující označení jsou tedy podobná.
79. Průměrného spotřebitele žalovaný vymezil jako širokou laickou spotřebitelskou veřejnost s průměrnou obezřetností (běžní zákazníci u spotřebitelského zboží), dále jako osoby zapojené do distribuční sítě daného druhu zboží nebo služeb, popřípadě podnikatelské subjekty, jež dané zboží využívají ke své obchodní činnosti. Úroveň pozornosti, obezřetnosti a opatrnosti zákazníka žalovaný označil s ohledem na charakter porovnávaných výrobků a služeb za obvyklou, přičemž nevyloučil, že v konkrétních případech (například při vyšší ceně výrobku, omezené dostupnosti na trhu) bude pozornost relevantního spotřebitele vyššího stupně.
80. Pokud jde o podobnost porovnávaných výrobků a služeb, žalovaný uvedl, že všechny přihlašované výrobky ve třídě 25 lze obecně kategorizovat jako oděvy a obuv včetně jejich doplňků a součástí. Namítaná ochranná známka se ve stejné třídě vztahuje na výrobky stejného druhu, účelu i způsobu použití. Všechny slouží k ochraně těla před

klimatickými vlivy, k módním účelům atd. Obě označení si nárokují výrobky spadající do stejné kategorie, případně dochází k překrývání kategorií těchto výrobků. Jedná se o shodné či podobné výrobky. Obdobné platí i pro služby zařazené ve třídě 42, které úzce souvisí s přihlašovanými výrobky, jedná se o produkty komplementární, tedy podobné. Je velice pravděpodobné, že uvedené výrobky a služby budou nabízeny na stejných prodejních místech a budou poptávány identickým relevantním spotřebitelem. Výrobci a poskytovatelé těchto produktů mohou být totožní.

81. Ve vztahu k rozlišovací způsobilosti namítané ochranné známky soud odkazuje na argumentaci uvedenou výše a konstatuje, že míra rozlišovací způsobilosti namítané ochranné známky je zcela dostatečná.
82. Zaměnitelnost připadá v úvahu tam, kde je míra podobnosti kolidujících označení, výrobků či služeb natolik vysoká, že si je průměrný spotřebitel může (pravděpodobně) splést neboli je zaměnit. Skutečnost, že porovnávaná označení si budou z některých hledisek podobná, ještě nemusí znamenat, že budou celkově zaměnitelná, jelikož dané hledisko nemusí být v konkrétním případě tím nejdůležitějším.
83. Přihlašované označení „Trenýrkovice“ nevykazuje dostatečnou míru odlišení nutnou k tomu, aby je bylo z hlediska průměrného spotřebitele možno ve vztahu k namítané ochranné známce „Trenýrkárna“ hodnotit jako nepodobné. Kolidující označení shodně představují distinktivní fantazijní označení, které jako celek evokuje obdobný význam (k tomu viz výše). Obě označení se sestávají z jediného velmi podobně utvořeného a obdobně vyhlížejícího i znějícího slovního prvku, který bude průměrný spotřebitel vnímat jako jeden celek, aniž by jej jakkoli dělil. Soud dospěl k závěru, že kolidující označení jsou si podobná ve vyšší míře a jsou zapsaná pro stejné a podobné výrobky a služby. Tato podobnost je ve svém výsledku způsobilá vést k pravděpodobnosti záměny přihlašovaného označení s namítanou ochrannou známkou. Existenci pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti soud dovodil nejen z podobnosti kolidujících označení a podobnosti či shodnosti porovnávaných výrobků a služeb, ale i z dobré rozlišovací způsobilosti namítané ochranné známky. Soud v tomto směru uzavírá, že pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou je ze shora uvedených důvodů jednoznačná.
84. Nic na tom nemění ani odkazy žalobkyně na zapsané ochranné známky, které jsou na první pohled podobné či shodné. Případnou podobnost ochranné známky s dalšími ochrannými známkami, jakož i shodnost či podobnost výrobků a služeb, pro něž jsou zapsány, zkoumá dle § 7 a § 25 ZOZ žalovaný na základě námitek podaných vlastníky starších ochranných známek, kteří námítky podat mohou, ale také nemusejí.
85. Pokud jde o šestý žalobní bod, soud předně podotýká, že rozklad má obsahovat věcné odůvodnění založené na údajích o tom, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Věcné odůvodnění rozkladu může podatel předložit až dodatečně, a to ve lhůtě jednoho měsíce od podání rozkladu blanketního (viz § 42 odst. 2 ZOZ). Předseda Úřadu je oprávněn posuzovat projednávanou věc samostatně, a to po stránce skutkové i po stránce právní; správnost napadeného rozhodnutí je přezkoumávána jen v rozsahu výtek uvedených v rozkladu (srov. § 89 odst. 2 správního řádu). Pokud byl řádně a včas podán blanketní rozklad a jeho věcné odůvodnění nebylo v zákonem stanovené lhůtě předloženo, uplatňuje se domněnka, že podatel rozkladu neuplatnil žádné výtky proti správnosti napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Předseda Úřadu pouze zjišťuje, zda bylo napadené rozhodnutí a řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s právními předpisy (srov. § 89 odst. 2 správního řádu).

86. Z komentářové literatury se rovněž podává, že i když v rozkladu absentuje rozsah, v němž se rozhodnutí napadá, a tato skutečnost není ani ve stanovené lhůtě doplněna, uplatní se § 82 odst. 2 správního řádu, podle něhož se v takovém případě účastník domáhá zrušení celého rozhodnutí. Po marném uplynutí lhůty pro doplnění rozkladu je rozhodnutí přezkoumáno v intencích výše odkazovaných ustanovení správního řádu (viz KOUKAL, Pavel, Radim CHARVÁT, Simona HEJDOVÁ a Miroslav ČERNÝ. *Zákon o ochranných známkách: Komentář*).
87. V nyní projednávané věci žalobkyně podala včasný a odůvodněný rozklad dne 21. 6. 2021. V odůvodnění rozkladu však ve vztahu k závěru Úřadu o shodnosti nebo podobnosti napadených výrobků v porovnání s namítanými výrobky z téže třídy, respektive o podobnosti napadených výrobků s namítanými službami zařazenými ve třídě 42 pouze konstatovala, že se závěrem Úřadu, že *obě označení si nárokují výrobky spadající do stejné kategorie obuvi a oblečení, případně dochází k překrývání kategorií těchto výrobků, a proto jde o výrobky shodné či podobné*, nesouhlasí.
88. Z rozkladu, bodu III. Shrnutí napadeného rozhodnutí, kterým žalobkyně argumentuje, však nevyplývá žádný důvod, proč žalobkyně se závěrem prvostupňového rozhodnutí ohledně posouzení výrobků a služeb nesouhlasí. Ostatně ani v dalších bodech rozkladu, kde se podrobně vyjadřovala ke svým rozkladovým námitkám, tento bod nerozvedla, resp. neuvedla, v čem spatřuje nesprávnost vyřčeného závěru. Svou argumentaci v tomto směru blíže nerozvedla ani v souvislosti s argumentací ohledně distinkitivity části označení „Trenýrk“ ve vztahu k jednotlivým výrobkům a službám, neboť argumentace cílila jiným směrem a jakkoliv (ani implicitně) nebrojila proti závěru o podobnosti či shodnosti napadených výrobků v porovnání s namítanými výrobky z téže třídy, respektive o podobnosti napadených výrobků s namítanými službami zařazenými ve třídě 42. Pokud žalobkyně svou argumentaci o absenci podobnosti výrobků následně rozvedla až v replice ze dne 8. 11. 2021, učinila tak více než čtyři měsíce po lhůtě. Z uvedeného plyne, že argumentaci obsaženou v replice ze dne 8. 11. 2021 nemohl vzít předseda Úřadu v úvahu jako výtku proti správnosti prvostupňového rozhodnutí. Tímto postupem zároveň nebylo dotčeno právo účastníka podle 36 odst. 2 a 3 správního řádu, jak se mylně žalobkyně domnívá.
89. Předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí na straně 10 konstatoval, že závěry učiněné v prvostupňovém rozhodnutí a jejich odůvodnění považuje za správné, logické a v souladu se zákonem. Z uvedených zjištění pak vycházel bez nutnosti podrobnějšího přezkumu. Soud k tomu dodává, že správní řízení tvoří jeden celek. Správnímu orgánu druhého stupně (předsedovi Úřadu) nic nebránilo v tom se pouze ztotožnit a odkázat na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí (rozhodnutí Úřadu) tak, jak to učinil i v nyní projednávané věci. Uvedenému postupu nijak neodporuje ani žalobkyně v replice citovaný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2014, č. j. 11 A 130/2011-78, neboť předseda Úřadu rozhodnutí Úřadu přezkoumal z hlediska zákonnosti v plném rozsahu.
90. Žalobkyně v žalobě pouze namítla absenci vypořádání této rozkladové námítky, závěr učiněný Úřadem v tomto směru však konkrétně nezpochybnila. Jelikož žalobkyně proti závěru o shodnosti nebo podobnosti napadených výrobků v porovnání s namítanými výrobky z téže třídy, respektive o podobnosti napadených výrobků s namítanými

službami zařazenými ve třídě 42 v žalobě nebrojila, soud se tímto kritériem pro hodnocení podobnosti ochranných známek nezabýval.

91. Rovněž námitky soustředěné pod sedmým žalobním bodem soud shledal nedůvodnými. Soud souhlasí s argumentací předsedy Úřadu, že předmětem tohoto řízení není posuzování probíhajícího konkurenčního boje mezi namítající a žalobkyní, tvrzené zneužívání práva ani údajná nedobrá či zlá víra jednoho ze subjektů. Žalovaný postupoval správně, pokud se odmítl zabývat skutečností, že osoba zúčastněná na řízení dne 29. 5. 2021 podala vlastní přihlášku ochranné známky ve znění „Trenýrkovice“. Žalovaný nemůže v probíhajícím námitkovém řízení týkajícím se posuzování podobnosti namítané ochranné známky a přihlašovaného označení brát v úvahu jiné dosud neskončené řízení, které je ve stádiu zveřejnění přihlášky ochranné známky (zde namítající). Správní orgán rovněž nemůže brát v úvahu ani možnou kolizi s již zapsanou ochrannou známkou jednatele žalobkyně č. 379483 ve znění „Trenýrkovice“. Úvaha stran vůle namítající získat monopol na užívání obecného slova „trenýrky“ a všech derivátů tohoto slova tak nemá v tomto řízení místo.

VIII. Závěr a náklady řízení

92. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
93. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.
94. Soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
95. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaný se k výzvě soudu, zda s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí, nevyjádřil (jeho souhlas s projednáním věci bez jednání byl tedy presumován) a žalobkyně s rozhodnutím věci bez nařízení jednání výslovně souhlasila. Soud taktéž neshledal důvod pro nařízení jednání z důvodu dokazování – zásadní podklady pro rozhodnutí jsou totiž součástí správního spisu, z něhož žalovaný vycházel a jehož postup je předmětem soudního přezkumu. Správním spisem se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. září 2023

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.